

Анонимизиран текст

Превод

C-141/24 – 1

Дело C-141/24

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

23 февруари 2024 г.

Запитваща юрисдикция:

Tribunal judiciaire de Nanterre (Първоинстанционен съд Нантер, Франция)

Дата на акта за преюдициално запитване:

10 януари 2024 г.

Жалбоподател:

TJ

Ответник:

Direction régionale des finances publiques d'Ile de France et de Paris

**ПЪРВОИНСТАНЦИОНЕН
СЪД НАНТЕР**

**ГРАЖДАНСКО
ОТДЕЛЕНИЕ**

ПЪРВИ СЪСТАВ

**РЕШЕНИЕ ОТ
10 януари 2024 г.**

[...]

ЖАЛБОПОДАТЕЛ

TJ

[...]

92100 BOULOGNE-BILLANCOURT

[...]

ОТВЕТНИК

**DIRECTION REGIONALE DES
FINANCES PUBLIQUES D'IDF ET DE
PARIS**

[...]

75075 PARIS CEDEX 02

[...]

ИЗЛОЖЕНИЕ НА СПОРА

- 1 С писмо от 19 декември 2019 г. Direction régionale des finances publiques d'Ile-de-France et de Paris (Регионална дирекция на публичните финанси на Ил-дьо-Франс и Париж, Франция), на основание член L.23 C от Livre des procédures fiscales (Данъчнопроцесуален кодекс), отправя до ТЈ искане за предоставяне на информация и доказателства във връзка с притежавани активи в две банкови сметки в чужбина [...], открити в банка UBS в Люксембург, относно периода 2010—2014 г.

ТЈ отговаря с писмо от 20 февруари 2020 г., в което предоставя информация за своето положение.

- 2 С писмо от 13 март 2020 г. Регионална дирекция на публичните финанси на Ил-дьо-Франс и Париж посочва, че този отговор е недостатъчен и разпорежда на ищеца да даде исканите уточнения в 30-дневен срок, считано от датата на получаване на това писмо [...] [неотносими подробности].
- 3 С писмо от 5 октомври 2020 г. Регионална дирекция на публичните финанси на Ил-дьо-Франс и Париж прави предложение за данъчна корекция, която предвижда да се обложи със ставка 60 % сумата 1 147 856 евро — общо и най-голямо салдо на активите, притежавани по двете горепосочени банкови сметки, открити в банка UBS Luxembourg, за периода 2010—2014 г., и точно към 31 декември 2010 г., в съответствие с член 755 от Code général des impôts (Общ данъчен кодекс).

С писмо от 13 октомври 2020 г. ТЈ представя различни документи и извлечения от банка UBS Luxembourg в опит да докаже придобиването на въпросните суми в рамките на период, за който е изтекъл давностния срок.

- 4 В своя отговор от 12 ноември 2020 г. Регионална дирекция на публичните финанси на Ил-дьо-Франс и Париж потвърждава съобщеното данъчно задължение, като приема, че макар и евентуално да са били придобити през период, за който е изтекъл давностния срок., произходът на посочените суми трябва да бъде доказан.

На 15 декември 2020 г. е издаден акт за установяване на допълнително данъчно задължение за налог върху наследството в общ размер на 688 714 евро.

- 5 На 30 декември 2020 г. ТЈ подава жалба по административен ред, която е отхвърлена от данъчната администрация на 30 юни 2020 г.
- 6 На 26 юли 2021 г. е издадено нов акт за установяване на данъчно задължение за същия общ размер на налог върху наследството (688 714 евро).
- 7 С акт на съдебен служител от 9 август 2021 г. ТЈ призовава Регионална дирекция на публичните финанси на Ил-дьо-Франс и Париж пред Tribunal judiciaire de Nanterre (Първоинстанционен съд Нантер, Франция) по жалба за отмяна на решението от 30 юни 2020 г., с което е отхвърлена жалбата му по административен ред, и искане за пълно данъчно облекчение за налога върху наследството в размер на 688 714 евро, както и за всички акцесорни лихви за забава, увеличения или санкции.
- 8 **Съгласно последните му искания, връчени на Регионална дирекция на публичните финанси на Ил-дьо-Франс и Париж на 10 октомври 2022 г., ТЈ моли съда**

Главно:

- да отмени решението на Регионална дирекция на публичните финанси на Ил-дьо-Франс и Париж от 30 юни 2020 г. за отхвърляне на жалбата по административен ред;
- да разпорежи пълно данъчно облекчение за установения налог върху наследството в размер на 688 714 евро, както и за всички акцесорни лихви за забава, увеличения и санкции;

При условията на евентуалност, ако е налице съмнение относно съответствието на член L.23 C от Данъчнопроцесуалния кодекс и член 755 от Общия данъчен кодекс с европейското право:

- [...] [искане за сезиране на Съда на Европейския съюз с преюдициален въпрос, формулиран подобно на първия въпрос в диспозитива];
- да допусне предварително изпълнение;

Също при условията на евентуалност, ако съдът реши да потвърди спорното облагане изцяло или отчасти,

- да спре предварителното изпълнение на бъдещото решение на основание член 514-1 от Code de procédure civile (Граждански процесуален кодекс), за да се предотврати настъпването на значителни и непоправими вреди за жалбоподателя преди повдигнатият от него правен въпрос да бъде разрешен от последната инстанция;

Във всички случаи:

– да осъди Регионална дирекция на публичните финанси на Ил-дьо-Франс и Париж да заплати сумата 10 000 евро на основание член 700 от Гражданския процесуален кодекс, както и всички съдебни разноски.

- 9 ТЈ твърди, че решението, с което данъчната администрация е отхвърлила жалбата му по административен ред, нарушава свободното движение на капитали, гарантирано от член 63, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз, и трябва да бъде отменено само на това основание.

В подкрепа на това твърдение той се позовава на решение на Съда на Европейския съюз, постановено на 27 януари 2022 г. (СЕС, 27 януари 2022 г., дело C-788/19), в което е прогласена за противоречаща на свободното движение на капитали испанска данъчна разпоредба, която той счита за подобна на разпоредбите на член L.23 C от Данъчнопроцесуалния кодекс и член 755 от Общия данъчен кодекс, с мотива, че те фактически водят до безкрайно удължаване на погасителната давност за предприемане на действия от страна на данъчната администрация във връзка със суми, държани в недеklarирана банкова сметка в чужбина.

Всъщност той изтъква, че позицията на данъчната администрация да приложи „наказателно облагане“ при ставка 60 % към средства по банкова сметка, придобити повече от 10 години преди упражняване на данъчния контрол, с мотива, че тя не приема за задоволителни представените доказателства за техния произход и за условията на тяхното придобиване, води до освобождаване на администрацията от изискването да спази десетгодишния давностен срок, предвиден в член L.181-0 A от Данъчнопроцесуалния кодекс, който вече е дерогация от общия тригодишен давностен срок, считано от вписването на акта, макар че нито член L.23 C от Данъчнопроцесуалния кодекс, нито член 755 от Общия данъчен кодекс предвиждат изключение от посочените давностни срокове за особения случай на облагане по член L.23 C от Данъчнопроцесуалния кодекс.

Накрая той посочва, че в случая той е придобил процесните активи преди 30 години, по времето, когато е живял в Грузия, и очевидно е невъзможно понастоящем да намери банкови следи от своята дейност в Грузия преди 1991 г., от една страна, поради времето, изтекло от момента на разглежданите факти, и от друга страна, поради политическия и административния хаос в тази държава след падането на Берлинската стена през 1989 г. При това положение да се изискват доказателства за произхода на суми, придобити преди повече от 30 години, според него чисто и просто означава да се откаже право на защита на данъчнозадълженото лице.

Ето защо, в случай че у първоинстанционни съд остане съмнение относно съответствието на членове L.23 C от Данъчнопроцесуалния кодекс и член 755 от Общия данъчен кодекс с европейското право, ТЈ счита за

необходимо да бъде сезиран Съдът на Европейския съюз с преюдициално запитване по този повод.

10 Съгласно последните искания на Регионална дирекция на публичните финанси на Ил-дьо-Франс и Париж, връчени на ТЈ на 3 февруари 2023 г., тя моли съда:

- да отхвърли всички искания на ТЈ;
- да потвърди допълнителните данъчни задължения;
- да потвърди решението за отхвърляне от 30 юни 2021 г.;
- да осъди ТЈ да заплати всички съдебни разноски за тази инстанция.

11 На първо място данъчната администрация припомня, че предвиденото в член L.23 С от Данъчнопроцесуалния кодекс производство се вписва в рамките на целта за борба с данъчните измами, която е цел от общ интерес и на която Conseil constitutionnel (Конституционен съвет, Франция) признава конституционна стойност. Следователно то има за цел да накара данъчнозадължените лица да спазват своите задължения за деклариране и да проявяват прозрачност спрямо администрацията, като допринася за по-висока гражданска отговорност в данъчната област. Тя уточнява също така, че това производство не е санкция или наказание, а има за цел единствено да се определи данъчната основа и данъчното задължение.

На второ място тя изтъква, че от прочита на член 755 от Общия данъчен кодекс във връзка с член 71 от Данъчнопроцесуалния кодекс се установява, че правопораждащият факт на налога върху безвъзмездно придобито имущество, посочен в първия от тези текстове, се състои в липсата на отговор или недостатъчния отговор на исканията за предоставяне на информация или доказателства, предвидени в член L.23 С от Данъчнопроцесуалния кодекс, в сроковете по този член, и доколкото искането за информация в случая е отправено на 19 декември 2019 г., а срокът за извършване на корекции от страна на данъчната администрация е започнал да тече на 24 септември 2020 г., с оглед член L.181-0 А от Данъчнопроцесуалния кодекс нейните действия не са били преклудирани към този момент.

Накрая тя посочва, че в цитираното от жалбоподателя съдебно решение Съдът на Европейския съюз е санкционирал липсата на погасителна давност в резултат от предвидения механизъм, както и несъразмерността на санкциите и глобите със санкциите и глобите, предвидени за подобни нарушения. Тя посочва, че от една страна неизпълнението на законовите задължения, предвидени в членове 1649 А, 1649 АА и 1649 АВ от Общия данъчен кодекс, което води до задействане на спорния механизъм за данъчно облагане, се подчинява на давностни срокове, а от друга страна неизпълнението на законовите задължения, предвидени в членове 1649 А,

1649 АА и 1649 АВ от Общия данъчен кодекс в случая не води до никакви санкции, тъй като предвиденият механизъм има за цел единствено да установи данъчната основа, а към наложения на основание член 755 от Общия данъчен кодекс данък в размер на 60 % не се прилагат нито лихви за забава, нито данъчни санкции. От това тя прави заключението, че френският механизъм за облагане на суми по банкови сметки в чужбина запазва справедливо равновесие между спазването на предвидените в общностното право задължения и целта от общ интерес за борба срещу международните данъчни измами.

12 [...]

13 [...] [уточнения относно производството]

МОТИВИ

А) Правото на Европейския съюз

14 Съгласно член 63, параграф 1 от Договора за функционирането на Европейския съюз: *„В рамките на разпоредбите на настоящата глава, всички ограничения върху движението на капитали между държавите членки и между държавите членки и трети страни се забраняват“.*

Освен това член 65 от Договора за функционирането на Европейския съюз гласи:

„1. Разпоредбите на член 63 не накърняват правото на държавите членки:

а) да прилагат съответните разпоредби на тяхното данъчно законодателство, които провеждат разграничение между данъкоплатци, които не са в еднакво положение що се отнася до тяхното място на пребиваване или място на инвестиране на капитала;

б) да вземат всички необходими мерки за предотвратяване на нарушенията на националните законови и подзаконови норми, в частност в данъчната област и областта на надзора за благоразумие на финансовите институции, или да предвидят процедури за деклариране на движението на капитали за целите на административната или статистическата информация, или да вземат мерки, които са оправдани от съображения за обществен ред или обществена сигурност.

3. Мерките и процедурите, посочени в параграфи 1 и 2 не представляват средство за произволна дискриминация или прикрито ограничение на свободното движение на капитали и плащания по смисъла на член 63.“

15 Според постоянната практика на Съда на Европейския съюз за ограничения на движението на капитали по смисъла на член 63, параграф 1 от Договора

за функционирането на Европейския съюз следва да се считат мерките, наложени от държава членка, които могат да възпрат, да възпрепятстват или да ограничат възможностите на инвеститорите от тази държава да инвестират в други държави (СЕС, 26 септември 2000 г., Комисия/Белгия, С-478/98, т. 18; СЕС, 23 октомври 2007 г., Комисия/Германия, С-112/05, т. 19; СЕС, 26 май 2016 г., NN (L) International, С-48/15, т. 44).

- 16 На 23 октомври 2019 г. Европейската комисия сезира Съда на Европейския съюз с искова молба, с която моли да приеме за установено, че Кралство Испания не е изпълнило задълженията си, тъй като в случаите на неизпълнение на задължение за деклариране на намиращи се в чужбина имущество и права посредством „формуляр 720“ е предвидило последици, които са непропорционални с оглед на преследваната от испанското законодателство цел.

Европейската комисия твърди, че въведеният в Кралство Испания режим:

– предвижда, че неизпълнението на задължението за предоставяне на информация относно имуществото и правата, намиращи се в чужбина, или несвоевременното подаване на „формуляр 720“ водят до квалифицирането на тези активи като „неоправдани имуществени приходи“, без възможност за позоваване на погасителна давност,

– автоматично налага пропорционална глоба в размер на 150 % в случай на неизпълнение на задължението за предоставяне на информация относно имуществото и правата, намиращи се в чужбина, или в случай на несвоеременно представяне на „формуляр 720“, наред с глоби с фиксиран размер, по-тежки от тези, предвидени в общия санкционен режим при подобни нарушения.

- 17 В решението си, постановено на 27 януари 2022 г. (СЕС, 27 януари 2022 г., дело С-788/19), Съдът на Европейския съюз припомня, че:

– необходимостта да се гарантира ефективността на данъчния контрол и целта за борба с данъчните измами и избягването на данъци са сред императивните съображения от общ интерес, които могат да обосноват въвеждането на ограничение на свободите на движение (по-специално СЕС, 11 юни 2009 г., X и Passenheim-van Schoot, С-155/08 и С-157/08, т. 45 и 46; СЕС, 15 септември 2011 г., Halley, С-132/10, т. 30),

– що се отнася до движението на капитали, член 65, параграф 1, буква б) от Договора за функционирането на Европейския съюз предвижда освен това, че член 63 от Договора за функционирането на Европейския съюз не накърнява правото на държавите членки да вземат всички необходими мерки за предотвратяване на нарушенията на националните закони и подзаконови мерки, в частност в данъчната област,

— само по себе си обстоятелството, че местно данъчнозадължено лице притежава имущество или права извън територията на държава членка, не може да обоснове обща презумпция за наличие на данъчна измама и за избягване на данъци (по-специално СЕС, 11 март 2004 г., *de Lasteyrie du Saillant*, C-9/02, т. 51; СЕС, 7 ноември 2013 г., К, C-322/11, т. 60), така че механизъм, който презумира наличието на измамливо поведение единствено поради това, че предвидените в него условия са изпълнени, без да предоставя никаква възможност на данъчнозадълженото лице да обори тази презумпция, по принцип надхвърля необходимото за постигане на целта за борба с данъчните измами и с избягването на данъци (по-специално СЕС, 3 октомври 2013 г., *Itelcar*, C-282/12, т. 37 и цитираната съдебна практика),

— макар при липса на хармонизация в правото на Съюза държавите членки да са длъжни да предвидят санкциите, които считат за подходящи при неизпълнение на задълженията, установени в тяхното национално законодателство в областта на прякото данъчно облагане, те все пак са длъжни да упражняват компетентността си при спазване на правото на Съюза и на неговите общи принципи и следователно при спазване на принципа на пропорционалност (по-специално СЕС, 12 юли 2001 г., *Louloudakis*, C-262/99, т. 67 и цитираната съдебна практика),

— основното изискване за правна сигурност по принцип не допуска публичните органи да могат да използват правомощията си през неопределен период от време, за да сложат край на едно незаконосъобразно положение (вж. по аналогия в областта на конкуренцията решение от 14 юли 1972 г., *Geigy/Комисия*, 52/69, т. 21),

— макар националният законодател да има възможност да установи удължен давностен срок с цел да се гарантира ефективността на данъчния контрол и да се противодейства на данъчните измами и избягването на данъци във връзка с укриването на активи в чужбина, при условие че продължителността на този срок не надхвърля необходимото за постигането на тези цели, като се има предвид по-специално механизмите за обмен на информация и за административна помощ между държавите членки (вж. решение от 11 юни 2009 г., X и *Passenheim-van Schoot*, C-155/08 и C-157/08, EU:C:2009:368, т. 66, 72 и 73), това не може да бъде валидно и за въвеждането на механизми, които на практика се състоят в безкрайно удължаване на срока, през който данъкът може да бъде наложен, или допускащи преразглеждане на вече изтекла давност.

18 Така Съдът на Европейския съюз призовава към спазване на принципа на пропорционалност между необходимостта от гарантиране на свободното движение на капитали между държавите членки и между държавите членки и трети страни, предвидено в член 63 от Договора за функционирането на Европейския съюз, и необходимостта от гарантиране на ефективността на данъчния контрол и целта за борба с данъчните измами и избягването на данъци.

19 В конкретния случай Съдът на Европейския съюз приема, че:

- като предвижда, че неизпълнението или неточното или забавено изпълнение на задължението за предоставяне на информация относно имуществото и правата, намиращи се в чужбина, води до облагане на недекларираните доходи, съответстващи на стойността на тези активи, в качеството им на „неоправдани имуществени приходи“, без на практика да е възможно позоваване на погасителна давност;
- като предвижда в случай на неизпълнение или на неточно или забавено изпълнение на задължението за предоставяне на информация относно имуществото и правата, намиращи се в чужбина, да се налага глоба, пропорционална на 150 % от данъка върху сумите, съответстващи на стойността на това имущество или права, която може да се кумулира с глоби с фиксиран размер, и
- като предвижда в случай на неизпълнение или на неточно или забавено изпълнение на задължението за предоставяне на информация относно имуществото и правата, намиращи се в чужбина, да се налагат глоби с фиксиран размер, който е несъизмерим с размера на санкциите, предвидени за подобни нарушения в чисто национален контекст, и като не предвижда ограничение на общия размер на тези глоби,

Кралство Испания не е изпълнило задълженията си по член 63 от Договора за функционирането на Европейския съюз и по член 40 от Споразумението за ЕИП.

Б) Националното право и съдебна практика

20 По силата на член 1649 А, втора алинея от Общия данъчен кодекс физическите лица, сдруженията и дружествата с нестопанска цел с местоживеене или седалище във Франция, са длъжни едновременно с декларацията за доходите или за финансовия резултат да декларират данни за откритите, притежаваните, използваните или закритите сметки в чужбина.

Член L.23 С от Данъчнопроцесуалния кодекс гласи, че когато задължението, предвидено в член 1649 А, втора алинея от Общия данъчен кодекс, не е изпълнено поне веднъж през предходните 10 години, администрацията може независимо от производството за проверка на данъчното положение на лицето да поиска от задълженото физическо лице да представи в срок от 60 дни всякаква информация или доказателства относно произхода и условията, при които са придобити активите по сметката или по договора за застраховка „живот“.

Когато лицето не е отговорило в достатъчна степен на исканията за предоставяне на информация или доказателства, администрацията му

разпорежда да допълни отговора си в 30-дневен срок, като уточнява допълненията към отговора, които иска да получи.

Съгласно член L.71 от Данъчнопроцесуалния кодекс, ако в срока по член L.23 C не бъде получен отговор на посочените в същия член искания за предоставяне на информация или доказателства или отговорът е недостатъчен, лицето се облага служебно при условията на член 755 от Общия данъчен кодекс, който гласи, че активите по сметка в чужбина по смисъла на член 1649 А, втора алинея, или по сключен в чужбина договор за доверително управление на парични суми по смисъла на член 1649 АА, чийто произход и условия на придобиване не са били доказани в рамките на производството по член L.23 C от Данъчнопроцесуалния кодекс, се считат до доказване на противното за безвъзмездно придобито имущество, за което към датата на изтичане на предвидените в същия член L.23 C срокове се дължи налог върху безвъзмездно придобито имущество при най-високата ставка по таблица 111 на член 777, тоест при ставка 60 %, приложима към даренията между роднини над четвърта степен и между лица, които не са роднини.

Този налог се изчислява върху най-високата известна на администрацията стойност на активите по сметката или по договора в рамките на десетте години преди изпращането на искането за предоставяне на информация или доказателства, предвидено в член L. 23 C от Данъчнопроцесуалния кодекс, намалена със стойността на активите, чийто произход и условия на придобиване са били доказани.

Член L.181-0 А от Данъчнопроцесуалния кодекс гласи, че като изключение от член L.180, първа алинея и член L.181 правото на администрацията да коригира посочените в тях данъци и налози може да се упражнява до изтичането на десетата година следваща годината на настъпване на правопораждащия тези данъци или налози факт, когато те са определени върху имущество или права, посочени в членове 1649 А, 1649 АА и 1649 АВ от Общия данъчен кодекс, освен ако изискуемостта на данъците и налозите върху съответните имущества или права е била достатъчно ясно разкрита във вписания или представен за вписване документ, а в случаите на данък върху недвижимото имущество — в декларацията и приложенията, посочени в член 982 от същия кодекс.

- 21 В решение от 16 декември 2020 г. търговското отделение на Cour de cassation (Касационен съд, Франция) уточнява, че правопораждащият факт на облагането съответства на датата на изтичане на сроковете, предвидени в член L.23 C от Данъчнопроцесуалния кодекс, откогато тече десетгодишният давностен срок, определен в член L.181-0 А от Данъчнопроцесуалния кодекс (Сом., 16 декември 2020 г., № 18-16.801).
- 22 [...]

- 23 [...] [национална съдебна практика относно конституционносъобразността на разпоредбите на член L.23 C от Данъчнопроцесуалния кодекс във връзка с член 755 от Общия данъчен кодекс]

В) Преюдициалните въпроси, необходими за разрешаване на спора

- 24 От гореизложените данни е видно, че цитираните по-горе разпоредби позволяват на данъчнозадълженото лице да обори презумпцията, според която притежаваните активи в чужбина, които не са декларирани при условията на производството по член L.23 C от Данъчнопроцесуалния кодекс, и чийто произход и условия за придобиване не са доказани след проведено производство за обмен на информация с данъчната администрация, [представяват безвъзмездно придобито имущество, което се облага с най-високата ставка на налога върху безвъзмездно придобито имущество] и че освен това, преценката от страна на данъчната администрация на предоставените ѝ доказателства подлежи на съдебен контрол в случай на оспорване от страна на данъчнозадълженото лице.
- 25 От друга страна, предвиденият в член L.23 C от Данъчнопроцесуалния кодекс и член 755 от Общия данъчен кодекс механизъм няма за цел да санкционира данъчнозадълженото лице, което е регистрирано за данъчни цели във Франция, но притежава активи в чужбина, и което не е изпълнило задължението си за деклариране, чрез прилагане на наказателна ставка, а има за цел да установи основата за облагане и да определи размера на данъка, като приложи спрямо него най-високата обща данъчна ставка по тарифата за налозите върху безвъзмездно придобито имущество, при липса на достатъчна обосновка на произхода и условията на придобиване на спорните активи.
- 26 Освен това неизпълнението на спорното задължение за деклариране се санкционира с глобата, предвидена в член 1736, IV от Общия данъчен кодекс или в член 1766 от същия кодекс (глоба в размер на 1500 евро за всяка недеklarирана сметка или аванс, която се увеличава на 10 000 евро, ако сметката е в държава или територия, която не е сключила с Франция споразумение за административно сътрудничество в областта на борбата с данъчните измами и избягването на данъци, което да позволява достъп до банкова информация).
- 27 В тези различни аспекти срещу френския механизъм не могат да се повдигнат възраженията, изтъкнати срещу въведената от Кралство Испания система, която е била обект на решението на Съда на Европейския съюз от 27 януари 2022 г. (СЕС, 27 януари 2022 г., дело C-788/19), по иск на Европейската комисия.
- 28 Настоящата юрисдикция обаче отбелязва, че законодателят е въвел удължен десетгодишен давностен срок като изключение от общоустановената давност, който, макар с оглед на продължителността си нагледно да не

надхвърля необходимото за постигане на целите на законодателя, все пак позволява на администрацията — доколкото този срок започва да тече от датата на изтичане на сроковете, предвидени в член L.23 C от Данъчнопроцесуалния кодекс, или с други думи неговото начало не е свързано с датата на придобиване на притежаваните в чужбина активи и с годините, за които нормално се дължат данъци върху тези суми — да поиска от данъчнозадълженото лице да докаже произхода и условията на придобиване на посочените активи, включително когато те са постъпили в имуществото му повече от десет години преди началото на производството по член L.23 C от Данъчнопроцесуалния кодекс, тоест в период, за който е изтекъл давностният срок, при това без ограничение във времето.

Така за настоящата юрисдикция възникват въпроси относно последиците от неприложимостта на погасителната давност, предизвикана от този механизъм, върху принципа на свободно движение на капитали, гарантиран от член 63 от Договора за функционирането на Европейския съюз, така както е тълкуван от Съда на Европейския съюз, по-специално в решението му от 27 януари 2022 г. (СЕС, 27 януари 2022 г., дело C-788/19).

- 29 Ето защо първоинстанционният съд намира за необходимо да постави на преценката на Съда на Европейския съюз следните въпроси:

[...] [текст на въпросите, възпроизведен в диспозитива]

ПО ТЕЗИ СЪОБРАЖЕНИЯ

Първоинстанционният съд, [...] [уточнение относно производството]

Предвид член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз,

Моли Съда на Европейския съюз да разгледа следните преюдициални въпроси:

Въпрос № 1: Трябва ли принципът на свободно движение на капитали, закрепен в член 63 от Договора за функционирането на Европейския съюз, да се тълкува в смисъл, че допуска предвиденото в разпоредбите на член 755 от Общия данъчен кодекс служебно облагане на притежаваните в чужбина активи, които не са декларирани при условията на производството по член L.23 C от Данъчнопроцесуалния кодекс и чийто произход и условия на придобиване не са били доказани, въпреки че води до неприложимост на погасителната давност, когато данъчнозадълженото лице докаже, че тези активи са постъпили в имуществото му през период, за който е изтекъл давностният срок?

Въпрос № 2: При отрицателен отговор на този въпрос, следва ли от това, че всяко производство за данъчна корекция на основание горепосочените разпоредби трябва да се отмени, дори когато в

конкретния случай, поставен на контрол от данъчната администрация, не се установява неприложимост на погасителната давност?

[...] [спиране на производството, уточнения относно производството]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ